

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7SaZ/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1022201685
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mgr. Miriam Plavčáková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1022201685.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v konaní pred sudkyňou Mgr. Mgr. Miriam Plavčákovou, v právnej veci žalobcu: F. Al T., narodeného XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Q. arabská republika, bez cestovného dokladu, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, Slovenská republika, zastúpený: Centrum právnej pomoci, so sídlom Račianska cesta 71, Bratislava, IČO: 30798841, Kancelária Bratislava, Račianska 1523/71, 810 05 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, so sídlom Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného ČDK: MU-DS-710-10/2022-DŽ zo dňa 21.11.2022 o odovzdaní žalobcu na územie Bulharskej republiky, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave žalobu zamietá.

Žalovanému súd právo na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Argumenty žalobcu

1. Správnou žalobou, doručenu súdu dňa 8.12.2022, sa žalobca domáhal zrušenia v záhlaví označeného rozhodnutia žalovaného o odovzdaní žalobcu na územie Bulharskej republiky (napadnuté rozhodnutie). Poukázal na priebeh administratívneho konania, pričom namietal, že žalovaný nedostatočne preveril informácie týkajúce sa stavu azylového konania a prijímacích podmienok v Bulharskej republike a možnú existenciu rizika neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania s tým, že všetky tieto informácie si žalovaný zisťoval iba z verejne dostupných zdrojov. Záver žalovaného, že Bulharsko nepredstavuje pre žalobcu nijakú hrozbu žalobca považoval za nepodložený. Podľa žalobcu napadnuté rozhodnutie žalovaného je založené na nedostatočne zistenom skutkovom stave veci, nedostatočne vykonanom dokazovaní, nesprávnych skutkových zisteniach, nesprávnom právnom posúdení. Zároveň je zároveň nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie.

2. Žalobca tvrdil, že žalovaný formalisticky a blankytno spoľahol iba na ratifikáciu medzinárodných dohovorov zodpovedným členským štátom. S uvedeným žalobca nesúhlasil s poukazom na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach tzv. dublinských transferov, konkrétne na prípad M. S. S. proti Belgicku a Grécku (sťažnosť č. 30696/09, rozhodnutie z 21.01.2011), ako aj s poukazom na nález Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 110/2011-39 z 31.05.2022.

3. Žalobca trval na tom, že žalovaný dôsledne neposúdil okolnosti daného prípadu, nedostatočne zistil skutkový stav vo vzťahu k prijímacím podmienkam žiadateľov o azyl v Bulharsku a nedostatkom jeho azylového systému, ktoré sú podľa žalobcu všeobecne známe. Z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, aké dôkazy vykonal žalovaný vykonal, preto je jeho rozhodnutie nedostatočne odôvodnené a preto nepreskúmateľné. Nedostatočne zistený skutkový stav veci žalobca videl aj v tom, že si žalovaný nežadovál žiadne relevantné informácie o situácii v Bulharsku a o zaobchádzaní s vrátenými žiadateľmi o azyl na územie Bulharska, jeho azylovým systémom a prijímacími podmienkami pre žiadateľov o

azyl. Na potrebu zisťovania aktuálnej situácie v krajine, kam má byť cudzinec odovzdaný alebo vrátený poukazuje aj rozhodovacia prax kasačného súdu, napr. rozhodnutie NSSR sp. zn. 1SŽa/31/2014.

4. Žalobca ďalej tvrdil, že žalovaný ho napadnutým rozhodnutím a následným transferom vystavuje životným podmienkam, ktoré predstavujú ponižujúce zaobchádzanie v rozpore s čl. 3 Dohovoru a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Uvedené podľa neho vyplýva z Výzvy Úradu Vysokého komisára OSN pre utečencov z januára 2014, adresovanej členským krajinám EÚ na pozastavenie tzv. dublinských transferov žiadateľov o azyl do Bulharska z dôvodu nedostatkov azylového systému a neľudských prijímacích podmienok pre žiadateľov. K jeho výzve sa pripojila aj Európska rada pre utečencov a exil (pozn. zdroj: www.unhcr.org, <http://ecre.org>). Ďalším dôkazom je správa organizácie Amnesty International z marca 2014, vydaná na základe vlastného monitoringu, vykonaného v zariadeniach pre žiadateľov a cudzincov v Bulharsku „Pozastavenie návratov žiadateľov o azyl do Bulharska musí pokračovať“.

5. Vzhľadom na nehumánne a ponižujúce prijímacie podmienky pre žiadateľov o azyl a nedostatky azylového systému v Bulharsku bolo povinnosťou žalovaného v právnej veci žalobcu uplatniť ustanovenie čl. 3 ods. 2 druhá veta Dublinského nariadenia III. Žalovaný pochybil, keď tak nespravil, čím vec nesprávne právne posúdil. Transferom žalobcu na územie Bulharska dôjde k porušeniu čl. 3 Dohovoru a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Žalobca mal za to, že žalovaný ako správny orgán pochybil, keď v konaní vôbec nevypočul žalobcu, ale vychádzal iba zo zápisnice spísanej policajným útvarom v konaní o jej zaistení. Žalovaný tým, že žalobcu nevypočul, nemohol zistiť, či mu v prípade transferu na územie Bulharska hrozí nejaké riziko, a preto ani nemohol dostatočne zistiť skutočnosti dôležité na to, aby bolo jeho rozhodnutie v súlade s čl. 3 Dohovoru.

6. Z vyššie uvedených dôvodov žalobca žiadal, aby správny súd napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Priebeh administratívneho konania

7. Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že dňa 01.11.2022 bol žalobca kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava Petržalka - juh, nakoľko bol spozorovaný v skupine 9 osôb utekajúcich z Maďarska na Slovensko. Pretože žalobca nevedel preukázať svoju totožnosť a oprávnenosť svojho pobytu na území Slovenskej republiky, bol predvedený k ďalším úkonom na Mobilnú jednotku Policajného zboru Bratislava (ďalej len „správny orgán“).

8. Preverení daktyloskopických odtlačkov prstov žalobcu v systéme Eurodac bola zistená zhoda. Podľa článku 9 ods. 5 nariadenia (EÚ) č. 603/2013 bol centrálnou jednotkou zaslaný kladný výsledok z dôvodu, že žalobca dňa 10.10.2022 požiadal o udelenie azylu na území Bulharska.

9. Žalobca v policajnej zápisnici zo dňa 01.11.2022 uviedol, že zo Sýrie odišiel približne pred pol rokom nelegálne a pešo do Turecka. V Turecku bol v Istanbule 4 týždne a pracoval tam na stavbe. Následne pokračoval s pomocou prevádzčača cez Bulharsko až do Srbska. Táto cesta trvala asi 2 týždne. V Srbsku bol v tábore v meste Sombor tiež asi 4 týždne. V tábore si našiel ďalšieho prevádzčača, ktorý ho zaradil do skupiny s ďalšími osobami a cez pripravené rebríky ho previedol cez plot do Maďarska. Prevádzčač ho následne priviezol až ku maďarsko-slovenskej hranici a povedal, aby ďalej pokračoval pešo. Po prekročení hranice na Slovensko ho zadržala polícia. Žalobca ďalej uviedol, že jeho cieľovou krajinou je Nemecko.

10. Žalobca bol dňa 01.11.2022 rozhodnutím o zaistení PPZ-HCP-BA5-2071-010/2022-AV zaistený a umiestnený v ÚPZC Medvedov podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa nariadenia (EÚ) č. 604/2013.

11. Správny orgán dňa 02.11.2022 zaslal dublinskému stredisku migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „dublinské stredisko“) žiadosť na začatie konania podľa nariadenia (EÚ) č. 604/2013.

12. Dublinské stredisko na základe uvedenej žiadosti začalo konanie o odovzdaní žalobcu do iného štátu podľa § 46a zákona o azyle.

13. Listom zo dňa 3.11.2022, doručeným žalobcovi dňa 5.11.2022, bola žalobcovi oznámená informácia, že sa začalo konanie podľa nariadenia EP a Rady (EÚ) č. 604/2013 na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti žalobcu o medzinárodnú ochranu, podanú v jednom z členských štátov.

14. Dňa 08.11.2022 bolo bulharskému partnerskému úradu zaslané dožiadanie o prijatie žalobcu späť. Partnerský úrad v Bulharsku dňa 21.11.2022 písomne akceptoval prijatie žalobcu späť podľa článku 18 ods. 1 písm. d) nariadenia (EÚ) č. 604/2013 a zároveň v súlade s článkom 4 nariadenia komisie, čím súhlasil so žalobcovým odovzdaním na svoje územie.

15. Žiadosťou zo dňa 21.11.2022 dublinské stredisko Migračného úradu oslovilo Štátnu agentúru pre utečencov Bulharska so žiadosťou o poskytnutie individuálnych garancií, so žalobcom sa bude zaobchádzať v súlade s Nariadením o azylových procedúrach 2013/32/EU. Na základe tejto žiadosti boli dublinskému stredisku poskytnuté informácie o azylovej procedúre v Bulharsku a o zaobchádzaní so žiadateľmi o azyl s odkazmi na dokumenty na stránke <<https://asylumineurope.org>>.

Zhrnutie napadnutého rozhodnutia

16. Napadnutým rozhodnutím žalovaný podľa § 46a ods. 5 zákona o azyle rozhodol, že žalobca, ktorý má na území SR neoprávnený pobyt, bude odovzdaný na územie Bulharskej republiky, pričom na konanie o udelenie azylu je príslušný iný štát, v prípade žalobcu je to Bulharská republika.

17. Napadnuté rozhodnutie bolo doručené žalobcovi dňa 22.11.2022.

18. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol nasledovné:

„Dublinské stredisko pred vydaním rozhodnutia preverovalo informácie získané z verejne dostupných zdrojov týkajúce sa stavu azylového konania a prijímacích podmienok v Bulharsku a možnú existenciu rizika neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v krajine zodpovednej za prijatie späť štátneho príslušníka tretej krajiny.

Už samotné nariadenie (EU) č. 604/2013, ako to vyplýva z jeho preambuly, rešpektuje základné práva a dodržiava zásady, ktoré sú uznané najmä v Charte základných práv Európskej únie, ktorá je svojím obsahom v podstate totožná s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Krajina je samozrejme aj signatárom Ženevského dohovoru o právnom postavení utečencov z 28. júla 1951, ktorý bol doplnený Newyorským protokolom z 31. januára 1967.

V prípadoch, keď sa dublinské konanie v Bulharsku pozastavilo alebo ukončilo len počas pobytu navrátilca v zahraničí, azylové konanie pokračuje po jeho návrate. V roku 2021 v porovnaní s rokom 2020 počet nových prisťahovalcov vzrástol o 212% , no napriek nárastu prijímacie strediská v Bulharsku boli obsadené len na 47% svojej kapacity. Navrátilci, ktorí boli vrátení do Bulharska v zmysle Nariadenia (EU) č. 604/2013 a pre ktorých pokračovalo konanie, boli preto zvyčajne umiestnení v azylovom prijímacom stredisku, ak o to požiadali, avšak záležalo to aj od obsadenosti v prijímacom centre. (Zdroj: <<https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/reception-conditions/access-and-forms-reception-conditions/criteria-and-restrictions-access-reception-conditions/>>)

V zmysle zákona medzi podmienky prijatia patria ubytovanie, strava, sociálna pomoc, zdravotné poistenie, zdravotná starostlivosť a psychologická pomoc. Tieto práva však môžu požívať len žiadatelia o azyl, ktorí sú umiestnení v prijímacích strediskách. Žiadatelia o azyl, ktorí sa buď rozhodli žiť mimo prijímacích stredísk, alebo ktorým je zamietnuté ubytovanie, nemajú prístup k strave ani psychologickému pomoci. Prístup k základnej zdravotnej starostlivosti je inak zabezpečený, pretože zdravotné poistenie je v zásade kryté z rozpočtu pre všetkých žiadateľov o azyl bez ohľadu na miesto ich bydliska. (Zdroj: <<https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/reception-conditions/access-and-forms-reception-conditions/forms-and-levels-material-reception-conditions/>>)

Od februára 2015 SAR (pozn. Štátna agentúra pre utečencov) ukončila poskytovanie mesačného finančného príspevku žiadateľom o azyl umiestneným v prijímacích strediskách pod zámienkou, že strava sa má vydávať v prijímacích strediskách trikrát denne. V roku 2021 sa všetkým žiadateľom o azyl umiestneným v prijímacích strediskách vydávala strava 3 krát denne, pričom osobitná pozornosť sa venovala deťom bez sprievodu. (Zdroj: <<https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/reception-conditions/access-and-forms-reception-conditions/forms-and-levels-material-reception-conditions/>>)

Voľný pohyb žiadateľov o azyl sa môže obmedziť na určitú oblasť alebo administratívnu zónu v rámci Bulharska, ak azylový orgán považuje takéto obmedzenia za potrebné, bez akýchkoľvek právnych alebo iných podmienok. Takéto povolenie sa nevyžaduje, ak musí žiadateľ o azyl opustiť pridelenú zónu, aby sa mohol dostať pred súd, verejný orgán alebo správu, alebo ak potrebuje naliehavú lekársku pomoc. Povolené zóny voľného pohybu by sa mali uvádzať v každom azylovom identifikačnom preukaze. Nedodržanie obmedzenia zóny môže viesť k umiestneniu do uzavretého strediska až do skončenia azylového konania konečným rozhodnutím. Tieto zóny tvoria zóny pokrývajúce určené zemepisné oblasti okolo príslušných prijímacích stredísk. (Zdroj: <<https://asylumineurope.org/reports/country/Bulgaria/reception-conditions/access-and-forms-reception-conditions/freedom-movement/>>)

Prijímacie strediská spravuje SAR. Ku koncu roka 2021 existovali v Bulharsku štyri prijímacie strediská. Celková obsadenosť k 31. decembru 2021 bola 2447 z 5160 miest. (Zdroj <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/receptionconditions/housing/>)

types -accommodation/ <<https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/receptionconditions/housing/types%20accommodation/>>)

V roku 2021 bolo v zmysle nariadenia (EÚ) č. 604/2013 zrealizovaných 78 transferov na územie Bulharska. Ide o nárast, nakoľko v roku 2020 bolo zrealizovaných iba 14 transferov. (Zdroj <<https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/asylumprocedure/procedures/dublin/>>)

Bulharsko taktiež dodržiava európske normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu, ktoré stanovuje smernica Európskeho Parlamentu a Rady 2013/33/EU z 26. júna 2013, taktiež procedurálna smernica 2013/32/EÚ a kvalifikačná smernica 2011/95/EU. Dublinskému stredisku nie sú známe informácie, že by osoby čelili v Bulharsku problémom v prístupe k azylovému konaniu alebo neštandardným prijímacím podmienkam po ich transfere z iných členských štátov.

Dublinskému stredisku nie sú známe informácie, že by osoby čelili problémom v prístupe k azylovému konaniu alebo neštandardným prijímacím podmienkam po ich transfere z iných členských štátov.

Bulharsko je členský štát, ktorého príslušný správny orgán potvrdil svoju zodpovednosť za posúdenie žiadosti o udelenie azylu cudzinca a vyslovil súhlas s jeho odovzdaním na svoje územie za účelom posúdenia jeho žiadosti o udelenie azylu. Bulharsko je zároveň signatárom príslušných medzinárodných zmlúv a dohôd, z čoho jej vyplývajú rovnaké povinnosti ako ostatným členským štátom. Členské štáty, ktoré uplatňujú nariadenie (EÚ) č. 604/2013 rešpektujú najmä zásadu nevyhostiteľnosti (non-refoulement) a považujú sa vzájomne za bezpečné krajiny pre štátnych príslušníkov tretích krajín.

Vzhľadom na to, že v zmysle článku 18 ods. 1 písm. b) nariadenia (EÚ) č. 604/2013 členský štát zodpovedný za posúdenie žiadosti o udelenie azylu podanej cudzincom F. AL T. alias F. T. T. ISMAIL je Bulharsko a neexistujú dôvody domnievať sa, že v Bulharsku by cudzincovi hrozilo neľudské a ponižujúce zaobchádzanie a porušovanie článku 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv, bude cudzinec odovzdaný z územia Slovenskej republiky v súlade s článkom 29 ods. 1 nariadenia, podľa §46a zákona o azyle.“

Vyjadrenie žalovaného

19. Podaním zo dňa 13.12.2022 sa vyjadril žalovaný najmä k návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe tak, že na vydanie takéhoto rozhodnutia nie sú podľa neho splnené zákonné podmienky. K medzinárodným dokumentom, na ktoré žalobca poukazoval žalovaný uviedol, že informácie v nich uvedené sú absolútne neaktuálne, a preto neaplikovateľné. Dal do pozornosti súdu, že vyjadrenie Úradu Vysokého komisára pre OSN pre utečencov bolo už v tom istom roku zmenené. UNHCR vo svojej aktualizovanej správe o súčasnej situácii týkajúcej sa azylového konania v Bulharsku z apríla 2014, dospeli k záveru, že „všeobecné pozastavenie všetkých transferov do Bulharska už nie je opodstatnené“. Žalovaný poukázal na aktuálnu situáciu s tým, že transfery do Bulharska sa v súčasnosti realizujú, a to zo strany iných členských štátov (<<https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/asylum-procedure/procedures/dublin/>>).

20. Podaním zo dňa 3.1.2023 sa vyjadril žalovaný k správnej žalobe tak, že túto ako nedôvodnú žiadal zamietnuť.

21. Vo vyjadrení žalovaný zotrval na správnosti a zákonnosti napadnutého rozhodnutia, pričom k svojmu skoršiemu vyjadreniu doplnil, že žalobca nemá právo vyberať si členský štát, ktorý bude zodpovedný za posúdenie ich prípadnej žiadosti o udelenie azylu.

Skutkové a právne závery správneho súdu

22. Medzinárodnoprávnu ochranu žiadateľov o azyl upravuje zákon č. 480/2002 Z.z. o azyle.

23. Podľa § 2 písm. a) zákona o azyle, na účely tohto zákona sa rozumie medzinárodnou ochranou udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany.

24. Podľa § 2 písm. b) zákona o azyle, na účely tohto zákona sa rozumie azylom ochrana cudzinca pred prenasledovaním z dôvodov uvedených v medzinárodnej zmluve alebo v osobitnom predpise.

25. Podľa § 2 písm. d) zákona o azyle, na účely tohto zákona sa rozumie prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv 3a) alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v

1. použitím fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia,

2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom,

3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu,
 4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste,
 5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2.
 6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom,
26. Podľa § 2 písm. f) zákona o azyle, na účely tohto zákona sa rozumie vážnym bezpráviom
1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon,
 2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo
 3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.
27. Podľa § 2 písm. m) zákona o azyle, na účely tohto zákona sa rozumie bezpečnou treťou krajinou stabilný právny štát s demokratickým zriadením, iný ako krajina pôvodu,
1. ak sa v ňom cudzinec pred príchodom na územie Slovenskej republiky nachádzal a mal možnosť požiadať o ochranu podľa medzinárodnej zmluvy, 6)
 2. kam môže byť cudzinec vrátený a môže požiadať o ochranu podľa medzinárodnej zmluvy 6) bez toho, aby bol vystavený prenasledovaniu z dôvodu uvedeného v § 8 písm. a) alebo vážnemu bezpráviu,
 3. ak nie je štátom, na ktorý sa vzťahuje zákaz vyhostenia alebo vydania 6aa) a
 4. ak tento štát zabezpečuje ochranu pred vyhostením alebo vydaním obdobne ako Slovenská republika, Poznámka 6) znie: Dohovor o právnom postavení utečencov (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 319/1996 Z.z.).
28. Podľa § 46 ods. 1 zákona o azyle, na konanie o odovzdaní cudzinca, ktorý má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt, do iného štátu príslušného na konanie o udelenie azylu podľa osobitného predpisu 20b) (ďalej len "konanie o odovzdaní do iného štátu"), je príslušné ministerstvo; konanie sa začína na podnet ministerstva.
- Poznámka 20b), vzťahujúca sa na predchádzajúci odsek znie nasledovne: Nariadenie Komisie (ES) č. 1560/2003 z 2. septembra 2003, ktoré ustanovuje podrobné pravidlá na uplatňovanie nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 ustanovujúceho kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov (Mimoriadne vydanie Ú.v. EÚ kap. 19/zv. 6) v platnom znení.
- Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (prepracované znenie) (Ú.v. EÚ L 180, 29.6.2013).
29. Podľa § 46 ods. 5 zákona o azyle, ministerstvo rozhodne o odovzdaní do iného štátu, ak sú splnené podmienky podľa osobitného predpisu; 20b) ministerstvo vo výroku rozhodnutia uvedie aj štát, do ktorého bude cudzinec odovzdaný.
30. Podľa § 52 zákona o azyle, na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje správny poriadok, ak tento zákon neustanovuje inak. Právne úkony vykonávané orgánom verejnej moci, fyzickou osobou a právnickou osobou v konaní podľa tohto zákona sa vykonávajú výlučne v listinnej podobe.
31. Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.
32. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.
33. Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.
34. Podľa čl. 3 ods. 2, druhá veta Dublinského nariadenia III, ak nie je možné odovzdať žiadateľa do členského štátu, ktorý je primárne určený ako zodpovedný, pretože sa zo závažných dôvodov možno domnievať, že v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov existujú v danom členskom štáte systémové chyby, na základe ktorých hrozí žiadateľom neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie v zmysle článku 4 Charty základných práv Európskej únie, členský štát uskutočňujúci proces určovania zodpovedného členského štátu pokračuje v posudzovaní kritérií stanovených v kapitole III s cieľom zistiť, či iný členský štát nemôže byť určený ako zodpovedný. Ak nemožno vykonať odovzdať podľa tohto odseku do žiadneho členského štátu určeného na základe kritérií stanovených v kapitole III alebo do

prvého členského štátu, v ktorom bola podaná žiadosť, stane sa zodpovedným členským štátom členský štát, ktorý uskutočňuje proces určovania zodpovedného členského štátu.

35. Podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

36. Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

37. Podľa § 6 ods. 2 písm. d) SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia.

38. Podľa § 135 ods. 2 písm. a) SSP, pre správny súd je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia alebo vydania jeho rozhodnutia, ak ide o konanie podľa § 6 ods. 2 písm. d) až f) a i) až k).

39. Podľa § 206 ods. 1 SSP, ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

40. Podľa § 119 SSP, správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak. Správny súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo na rozhodnutie vo veci.

41. Podľa § 207 ods. 1 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať preskúmania rozhodnutí alebo opatrení vo veciach azylu vydaných orgánmi verejnej správy podľa osobitného predpisu.

42. Podľa § 207 ods. 2 SSP, pod rozhodnutiami alebo opatreniami vo veciach azylu podľa odseku 1 sa rozumejú rozhodnutia alebo opatrenia týkajúce sa azylu, doplnkovej ochrany, dočasného útočiska a odovzdania do iného štátu, ktorých vydanie umožňuje osobitný predpis.

43. Podľa § 219 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

44. Podľa § 220 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť správnej žaloby, rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie žalovaného. Vo výroku uvedie označenie žalovaného, číslo a deň vydania zrušeného rozhodnutia alebo opatrenia, meno a priezvisko žalobcu a číslo jeho cestovného pasu alebo iného dokladu totožnosti.

45. „30. Ďalej z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že „Azylová informačná databáza (AIDA) publikovala vo februári 2017 spoločnú správu ECRE AIDA pre Bulharsko“ a následne bola spracovaná Bulharským helsinským výborom (BHC) a editovaná Európskou radou pre utečencov a exulantov (ECRE). Správa poskytuje informácie k azylovej procedúre a k prijímacím podmienkam a uvádza, že navrátilci z iných členských štátov, v zásade nemajú žiadne prekážky v prístupe k azylovému konaniu v Bulharsku po ich návrate. Ďalej najmä uvádza, že „v minulosti, t.j. pred zmenami a doplneniami zákona o azyle a utečencoch (LAR) z roku 2015 nebolo zabezpečené opätovné otvorenie azylového konania pre navrátilcov podľa Dublinu III, ako aj právo žiadateľa o azyl požiadať o preskúmanie jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu alebo o dokončenie posudzovania ochrany... Reforma LAR v roku 2015 výslovne stanovila povinné opätovné otvorenie azylového konania vo vzťahu k žiadateľovi, ktorý je vrátený do Bulharska podľa dublinského nariadenia. Prax Štátnej agentúry pre utečencov (SAR) v nadväznosti na túto konkrétnu zmenu doposiaľ nebola stanovená...“.

31. Nie bez významu bola v tejto súvislosti informácia (spracovanú januári 2017 Európskou migračnou sieťou - EMN na základe odpovedí členských štátov EU na ad-hoc otázku Holandského národného kontaktného bodu) týkajúcu sa transferov do Bulharska na základe nariadenia Dublin III., podľa ktorej 14 štátov dublinské transfery realizuje, pričom zraniteľné skupiny osôb, vrátane rodín a detí sú z transferov vyňaté alebo sa individuálne prihliada na ich špecifické potreby a záujmy. Podľa odpovede Veľkej Británie v zmysle označeného rozhodnutia (High Court) vo veci H.K. a ďalší 2016] EWHC 857 (Admin) „transfer navrhovateľov do Bulharska podľa Dublinského nariadenia nebude predstavovať porušenie článku 3 Európskeho dohovoru o ľudských právach alebo článku 4 ods. Charty základných práv Európskej únie, ktoré zakazujú neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie. Súd tiež rozhodol, že žiadny z navrhovateľov nepreukázal skutočné riziko, že Bulharsko ich vráti do svojich krajín pôvodu bez riadneho rozhodovania o ich žiadostiach o azyl.“

32. I keď sťažovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne poukazoval na niektoré rozhodnutia výboru OSN pre ľudské práva vedúce v konkrétnych prípadoch k pozastaveniu transferov žiadateľov o azyl do Bulharska a viaceré rozhodnutia iných súdov najmä nemeckých a belgických, ktoré v individuálnych prípadoch najmä v prípadoch žiadateľov z kategórie zraniteľných osôb vyslovili pochybnosti o materiálnych podmienkach žiadateľov o azyl v Bulharsku a zárukách ich procesných práv, nemožno tiež neprihliadnuť na skutočnosť, že na úrovni Európskej únie a to ani zo strany Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Súdneho dvora Európskej únie, nebolo vydané žiadne záväzné rozhodnutie alebo odporúčanie pre členské krajiny Európskej únie alebo Rady Európy, ktoré by jednoznačne

deklarovalo systematické nedostatky v konaní vo veciach medzinárodnej ochrany a prijímania žiadateľov o medzinárodnú ochranu v Bulharsku dosahujúce riziko neľudského či ponižujúceho zaobchádzania v zmysle Listiny základných práv Európskej únie a stanovisko obdobného charakteru požadujúce od členských krajín Európskej únie zdržať sa transferov žiadateľov o medzinárodnú ochranu do Bulharska nevydal ani Úrad vysokého komisára OSN pre utečencov ako najvyšší orgán zodpovedný za dodržiavanie Ženevského dohovoru a Newyorského protokolu, tak ako to jednoznačne urobil v prípade Grécka.

33. Okrem toho, že je nepochybné, že Bulharsko je právoplatným členom Európskej únie, ratifikovalo medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách a je vo všeobecnosti považované inými krajinami Európskej únie za bezpečnú krajinu pôvodu, žalovaný vo svojom rozhodnutí zdôraznil, že Bulharská republika vystupuje ako plnohodnotný partner, ktorého príslušný správny orgán svojou písomnou akceptáciou prevzal svoju zodpovednosť za posúdenie žiadosti o udelenie azylu sťažovateľa a tým vyjadril súhlas s jeho odovzdaním na svoje územie za účelom posúdenia jeho žiadosti o udelenie azylu.

34. Podľa názoru kasačného súdu bolo možné konštatovať, že žalovaný si pre svoje rozhodnutie zabezpečil ohľadne Bulharskej republiky dostatok aktuálnych správ, náležite skúmal, či premiestnenie žiadateľa do členského štátu, určeného podľa Dublinského nariadenia, nie je vylúčené z dôvodu existencie systémových nedostatkov v azylovom konaní a podmienkach prijatia žiadateľov v danom členskom štáte, ktoré by predstavovali riziko neľudského či ponižujúceho zaobchádzania podľa čl. 4 Charty základných práv Európskej únie, svoje zistenia správne právne posúdil a postup a závery, ku ktorým dospel aj vzhľadom na námietky sťažovateľa aj náležite odôvodnil. Kasačný súd pritom vychádzal z vyššie uvedených skutočností, ako aj z obsahu administratívneho spisu, z ktorého vyplynulo primerané dokazovanie zo strany žalovaného k podmienkam v Bulharskej republike ako aj vyžiadanie záruk zo strany tohto členského štátu vo vzťahu k podmienkam, v ktorých sa mal sťažovateľ po jeho odovzdaní nachádzať, pričom Bulharskou republikou poskytnuté záruky považoval za dostatočné a vzťahujúce sa na osobu sťažovateľa.“ (Rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžak/5/2018 z 22. 05. 2018)

46. Z verejne dostupných zdrojov (stránka www.unhcr.org <<http://www.unhcr.org>>) správny súd zistil, že dňa 15.04.2014 Vysoký komisár OSN pre utečencov aktualizoval svoje odporúčanie ohľadom utečencov na pozastavenie Dublinských transferov do Bulharska tak, že toto výslovne dočasné odporúčanie z januára rovnakého roku zrušil z dôvodu zlepšenia podmienok utečencov (<<https://www.unhcr.org/news/briefing/2014/4/534cfae69/bulgaria-unhcr-says-asylum-conditions-improved-warns-against-transfer-vulnerable.html?query=Bulgaria>>).

47. Súd ďalej z rovnakého zdroja zistil, že ešte v apríli 2014 Vysoký komisár OSN pre utečencov vydal správu Zistenia o súčasnej azylovej situácie v Bulharsku (<<https://www.unhcr.org/protection/operations/53198b489/unhcr-observations-situation-asylum-bulgaria.html?query=Bulgaria>>), podľa ktorej medzi 1. januárom a 31. marcom 2014 Vysoký komisár OSN pre utečencov zaznamenal významné zlepšenia v oblasti registrácie, spracovaní žiadostí o medzinárodnú ochranu a celkové zlepšenie podmienok žiadateľov o azyl v prijímacích centrách v Bulharsku, s tým, že je bude tieto podmienky naďalej monitorovať.

48. Napadnutým rozhodnutím žalovaný rozhodol o odovzdaní žalobcu na územie Bulharskej republiky, ktorá je zodpovedná za posúdenie žiadosti žalobcu o medzinárodnú ochranu.

49. Žalobca v správnej žalobe nenamietal, že Bulharsko je krajinou príslušnou/zodpovednou za posúdenie jeho žiadosti o azyl (ktorú si v tejto krajine aj uplatnil).

50. Námietky žalobcu smerovali iba k tomu, že žalovaný nedostatočne skúmal podmienky žiadateľov o azyl v tejto krajine a tvrdil, že v tejto krajine bude vystavený životným podmienkam, ktoré predstavujú ponižujúce zaobchádzanie. Akému konkrétnemu neprijateľnému zaobchádzaniu by žalobca mohol byť v Bulharsku vystavený žalobca nešpecifikoval a počas svojho výsluchu v priebehu administratívneho konania žiadne konkrétne neprijateľné zaobchádzanie v dotknutej krajine nenamietal.

51. Žalobca svoje neurčité námietky odôvodňoval najmä správou Vysokého komisára OSN z januára 2014 a správou Amnesty International z marca 2014, teda správami, ktoré boli vydané cca osem rokov pred tým, ako napadnuté rozhodnutie. Ako je zrejmé z neskorších správ Vysokého komisára OSN z apríla 2014, skutočnosti, ktorými žalobca odôvodňoval správnu žalobu stratili svoje opodstatnenie v priebehu niekoľkých mesiacov, preto správny súd túto argumentáciu žalobcu musel vyhodnotiť ako účelovú a nedôvodnú.

52. Správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú argumentáciu žalobu, odkazujúcu na rozhodnutie ESLP v prípade M.S.S. proti Belgicku a Grécku (sťažnosť č. 30696/09, rozhodnutie z 21.01.2011). Napriek tomu, že správny súd nespochybňuje závery ESLP v dotknutej veci, toto rozhodnutie na prejednávajúcu vec nemožno aplikovať, keďže rozhodnutie sa netýka azylového systému Bulharska a prípadné konkrétne

nedostatky azylového systému Bulharska resp. nevyhovujúce podmienky žalobca žiadnym spôsobom ani v priebehu administratívneho konania ani v priebehu správneho súdneho konania nešpecifikoval.

53. Na tomto mieste je potrebné podotknúť, že je nepochybné, že Bulharsko je právoplatným členom Európskej únie, ktoré ratifikovalo medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách a je vo všeobecnosti považované inými krajinami Európskej únie za bezpečnú krajinu. Na úrovni Európskej únie a to ani zo strany Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Súdneho dvora Európskej únie, nebolo vydané žiadne aktuálne záväzné rozhodnutie alebo odporúčanie pre členské krajiny Európskej únie alebo Rady Európy, ktoré by jednoznačne deklarovalo systematické nedostatky v konaní vo veciach medzinárodnej ochrany a prijímania žiadateľov o medzinárodnú ochranu v Bulharsku dosahujúce riziko neľudského či ponižujúceho zaobchádzania v zmysle Listiny základných práv Európskej únie a stanovisko obdobného charakteru požadujúce od členských krajín Európskej únie zdržať sa transferov žiadateľov o medzinárodnú ochranu do Bulharska aktuálne nie je vydané ani zo strany Úradu vysokého komisára OSN pre utečencov ako najvyššieho orgánu zodpovedného za dodržiavanie Ženevského dohovoru a Newyorského protokolu.

54. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca žiadne konkrétne nedostatky azylového systému Bulharska neoznačil, podľa správneho súdu nemožno vyhodnotiť zistenie skutkového stavu zo strany žalovaného za nedostatočné, keď tento požadoval zo strany Bulharska aj poskytnutie individuálnych garancií, so žalobcom sa bude zaobchádzať v súlade s Nariadením o azylových procedúrach 2013/32/EU. Za danej situácie je potrebné konštatovať, že žalovaný si zabezpečil dostatok podkladov pre svoje rozhodnutie.

55. V nadväznosti na uvedené, t.j. pre neexistenciu závažných dôvodov, pre ktoré sa možno domnievať, že v azylovom systéme Bulharska existujú závažné nedostatky, nebol dôvod na postup podľa čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia III. Správny súd zdôrazňuje, že žalobca žiadny takýto konkrétny aktuálny nedostatok ani len neoznačil. Bolo preto potrebné vyhodnotiť ako nedôvodnú aj námietku žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci.

56. K námietke žalobcu, že žalovaný ho v administratívnom konaní nevypočul a preto nemohol zistiť, či v prípade jeho transferu na územie Bulharska hrozí žalobcovi nejaké riziko, správny súd uvádza, že žalobcovi nič nebránilo, aby takéto riziko uviedol už pri jeho výsluchu dňa 01.11.2022, ďalej po doručení rozhodnutia o zaistení na účel zabezpečenia prípravy a výkonu jeho prevozu podľa nariadenia (EÚ) č. 604/2013 (z ktorého nepochybne zistil, že bude vydaný na územie Bulharska), po doručení oznámenia o začatí konania podľa nariadenia EP a Rady (EÚ) č. 604/2013 na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti žalobcu o medzinárodnú ochranu. Žalobca žiadne konkrétne riziko v administratívnom konaní neuviedol, a neurobil tak ani v správnej žalobe a ani v priebehu tohto súdneho konania, preto túto námietku nemožno akceptovať.

57. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody správny súd žalobu podľa § 219 SSP zamietol.

58. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 168 SSP, a žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný v celom rozsahu právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože žalovanému voči žalobcovi nevznikli také dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od neho spravodlivo požadovať.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť.

Prípadná kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia a podáva sa na Krajskom súde v Bratislave v počte vyhotovení, zodpovedajúcom počtu účastníkov konania. (§ 443 SSP)

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred krajským súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia krajského súdu. (§ 439 ods. 3 SSP)

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec

alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), ak je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 SSP).